

ВЕЛИКА ПЕРСПЕКТИВА МАЛОЇ ПРОЗИ ДАРИ КОРНІЙ: МІФОПОЕТИЧНИЙ АСПЕКТ

Важливий для осягнення внутрішньої логіки та психології творчості Дари Корній перехід від малої прози до романної форми залишається невисвітленим, тоді як очевидно є вагомість окремих оповідань у перспективі пізнішої романістики автора. У статті вперше комплексно аналізуємо недосліджене оповідання «Муза плакала» як своєрідну художню декларацію письменниці, де закладені ключові для її гендерно орієнтованої (романної) творчості проблемно-тематичні й міфопоетичні акценти. Визначальними за такої постановки питання стають, набуваючи глобального звучання в контексті художньої еволюції митця, положення: а) відходу від класичної (античної) міфологічної традиції до комбінованої міфології авторського типу з відчутною долею «львівського тексту»; б) зображення життя-протистояння героїні-митця в умовах реально-ірреального двосвіту; в) вивільнення героїні з патріархального канону (як метафоричної смерті на руїнах старого світу) і прагнення становлення у власному світі; при цьому боротьба жінки в оповіданні «Муза плакала» за себе переростає в романах у рятування чоловіка також як частини вже власне «жіночого» світу; г) специфічної «крилатості» героїні (метагероїні) письменниці.

Ключові слова: міфопоетика; комбінаторика; жіноча проза; канон; інтерпретація; метагероїня, гендерний акцент.

Серед митців, з творчістю яких асоційований український літературний процес перших десятиліть ХХІ ст., особливо виділяється постать Дари Корній (Мирослави Замойської). Романістика цієї вельми продуктивної письменниці є закономірним і певно репрезентативним явищем у розвитку вітчизняного мистецтва й водночас засвідчує різномірну художню еволюцію автора. Комплексний міфопоетичний аналіз її дебютного й ряду наступних романів (зокрема, у плані тенденцій творчого розвитку мисткині, у компаративному розрізі) уперше запропоновано А. Гурдузом [8; 6; 7; 2; 4], так само ним уперше доведено наявність образу метагероїні романів Дари Корній і проаналізовано принципові характеристики цього образу [5]. Водночас важливий для осягнення внутрішньої логіки доробку письменниці її перехід від малої прози до романної форми залишається невисвітленим і оминається дослідниками, які переважно аспектно розглядають особливості стилю Дари Корній (Л. Романенко, Т. Белімова) чи в цілому схвально відгукуються про її романну творчість (Люко Дашвар, Г. Пагутяк, О. Хвостова, Т. Белімова, О. Фетісова і деякі інші).

Системний аналіз малої прози Дари Корній показує особливу важливість окремих оповідань у перспективі її пізнішої фентезійної романістики, що, в свою чергу, продуктивно позначається на висвітленні психології творчості письменниці – сфери загалом вивченої досить аспектно. У пропонованій статті (яка, отже, виконана в руслі актуальної літературознавчої про-

блематики) вперше комплексно аналізуємо не досліджуване досі оповідання Дари Корній «Муза плакала» (опубліковане вперше на інтернет-сайті «Гоголівська академія» 25 листопада 2008 р.) як своєрідну художню декларацію, де закладені ключові для її подальшої гендерно орієнтованої (романної) творчості проблемно-тематичні й міфопоетичні вектори. Крім того, вперше цей твір розглядаємо в компаративному аспекті в художньому корпусі світової мінотаврїани. Визначальними при такій постановці питання стають, набуваючи глобального звучання протягом художньої еволюції автора, положення а) відходу мисткині від класичної (античної) міфологічної традиції до комбінованої міфології авторського типу з відчутною долею «львівського тексту»; б) послідовного зображення життя-протистояння героїні-митця в умовах реально-ірреального двосвіту; в) вивільнення героїні з традиційного патріархального канону (як метафоричної смерті на руїнах старого світу) і прагнення становлення і щастя у власному світі (відродження в новій іпостасі); при цьому боротьба в оповіданні «Муза плакала» жінки за себе переростає в наступних романах у боротьбу/рятування чоловіка також як частини вже власне «жіночого» світу; г) специфічної «крилатості» героїні (метагероїні) письменниці.

Міфопоетика романів Дари Корній, як правило, носить комбінаторний характер, про що ми вже писали [6, с. 65; 4, с. 26; 7, с. 311], при цьому комплексне бачення послідовно вибудовуваного письменницею

власне авторського міфу дає системний аналіз її романів, більшість з яких пов'язані між собою генетично [наприклад, див.: 6; 4; 7; 5]. До речі, очевидний зв'язок і деяких оповідань авторки («Муза плакала» – «Та, що померла влітку» 2009 р., «Посмішка ангела» 2010 р.), оповідань і романів (скажімо, «Але жити, поки жити...» 2011 р., «Світ, збудований не на камені» (автобіографічна мініатюра 2010 р.) і «Гонимарника»). У творі «Муза плакала» авторкою продемонстровано своєрідний відхід від античної міфологічної традиції, підкреслений збільшеною дистанцією між двома світами, в умовах яких дано існувати й чинити опір обставинам головної героїні. Оповідачка «Музи...», коментуючи описувані події, чітко відділяє себе в минулому («Ти повернувся до неї» [9, с. 112], «...це її квіти. Квіти тої, якої вже нема» [9, с. 115]) від себе теперішньої, чим зводить своєрідну стіну між двома означеними часовими площинами (аналогічна ситуація в оповіданні «Та, що померла влітку», де відроджена після зради чоловіка жінка стає набагато більш жорстокою й цинічною, ніж після метаморфози – героїня «Музи...»: «...він дожидається мене, чи то з волошками, чи то з хризантемами. Квітами, які найдужче любила вона, та, що померла влітку» [10], «Ми тужимо вкупі – мертва і жива Я. Чому ми плачемо? Вона – тому що померла. Я – тому що не вмю так любити, як вміла любити вона» [10]). Ці епохи життя героїні «Музи...» відповідно асоціюються з античним (навіть на лексичному рівні його позначення) і сучасним авторці українським міським (львівським) культурними контекстами: з полону кохання і ревності у своєму минулому (читай: із лабіринту Мінотавра минувшини людства) героїня – переможниця монстра (колишня Муза) виходить у створюваний, зокрема, нею самою новий світ (Львова, де діалогізують минуле і сучасне різних культур).

Продуктивне в цьому контексті зіставлення інтерпретації мотиву перемоги над Мінотавром в оповіданні Дари Корній «Муза плакала» і в аналогічному літературному корпусі, у першу чергу, в українській новелі Єви Бісс «Втеча від мінотавра».

Серед можливих варіацій трактувань указанного античного образу в літературі ХХ – перших десятиліть ХХІ ст., де домінують інтерпретації 1) Мінотавра як буквального героя/персонажа в контексті (як правило, переосмисленому) античної міфології – найчастіше, чи альтернативної міфології/історії – рідше або 2) Мінотавра як (довільно, через систему асоціацій обраного письменником) певного символу (знаку) теперішніх реалій, можливих ситуацій, виділяється проміжний тип інтерпретацій, де Мінотавр – утілення світоглядної, філософської позиції автора; зв'язок з античним контекстом у таких творах переважно асоціативний. Саме до творів такої категорії трактувань відносимо аналізоване оповідання Дари Корній, і разом з ним тут – «Втеча від мінотавра» Є. Бісс, «Міф про міф» С. Трищенко, «Шолом жаху: Міф про Тесея і Мінотавра» В. Пелевіна, «Троянський кінь» («Ген») С. Павлоу, «Комплекс Мінотавра» А. Геласимова, «Мінотавр» О. Томилова, «Мінотавр топче зорі...» А. Беляніна тощо [детальніше див.: 3, ч. I, с. 13].

Тема Мінотавра в новелі попередниці Дари Корній, «Втечі від мінотавра», прописана значно ширше,

проте за своєрідністю філософсько-психологічної складової, способом осмислення дійсності й особистості в ній цей твір ХХ ст. певним чином типологічно споріднений з оповіданням «Муза плакала». Мисткині своєрідно переносять присутні риси античного міфу на сучасні реалії життя за асоціативним принципом, причому відсутність імен персонажів у цих творах сприяє максимальному узагальненню закладеного в них сенсу. Окреслюючи дві сумні долі – чоловіка і жінки – оповідачів (вони певний час мешкають у готелі «Лабіринт»), вустами безіменної героїні письменниці висловлює свою концепцію людини-«мінотавра»: ми всі мінотаври, кожний у своєму лабіринті: нитка ж Аріадни – це здатність відійти від власного егоїзму назустріч людині, яка кохає нас, – ця людина і є Аріадна, «...яка нас чекає перед брамою Лабіринту» [1, с. 165] (порівняймо з роздумами О. Томилова в оповіданні «Мінотавр», де «нить Аріадни» інтерпретується як життя). Якщо Єва Бісс визначає як мінотавра звичайну людину (точніше – людину у кризі) і підкреслює вирішувальність кризи сучасної особистості (останній треба тільки об'єктивно поглянути на себе й вибрати в житті добро і любов), то для героїні оповідання Дари Корній Мінотавр – це чоловік звичайного (патріархального) світу [9, с. 119], де жінка – його додаток і відчуває страх («Я перестала боятися...» [9, с. 111]) у лабіринті власного кохання і ревності (образ коханого з минулого споріднений в оповіданні з постаттю жіночого тирана з радіоп'єси Д. Веллерсхофа «Мінотавр»). Та хоча в творі ХХІ ст. проблема окреслена вужче, звучить вона не менш гостро, ніж у глобальніших роздумах Єви Бісс. Паралельно при цьому обома мисткинями актуалізовано питання самопізнання; практика подібної інтерпретації в мінотавріані відома, і якщо в названих творах Єви Бісс і Дари Корній висунені відповідні тези в цьому контексті, то, скажімо англієць Стел Павлоу розгортає подібну метафору у містико-фантастичний роман («Ген»).

Образ Мінотавра в оповіданні «Муза плакала» може бути осмислений і більш абстрактно й асоціюється також зі страхом жінки порушити канони патріархального світу у стосунках із чоловіком («...я перемогла самого мінотавра, який ладен був мене з'їсти...» [9, с. 119]). У подібному презентуванні, але без гендерної настанови, Мінотавр – як образ загального страху – «постає», наприклад, у «Шоломі жаху: Міфі про Тесея і Мінотавра» В. Пелевіна, де персонажі доходять висновку, що Мінотавр – усередині них самих і звільнення можливе при відмові від власних страхів: «...перемогти Мінотавра можна тільки одним способом, припинивши вважати себе жертвою. Тоді він просто зникне. Мінотавр у кожного свій...» [11, с. 167]; пригадуються в цьому контексті й рядок поезії С. Трищенко «Міф про міф»: «А може, Мінотавр – твій особистий страх?» – або ж роздуми О. Томилова про персональний «страх-монстр» кожного з нас («Мінотавр топче зорі...»), чи навіть яскравий вислів Ф. Ніцше про «печерного Мінотавра совісті» («По той бік добра і зла»). Принципова визначальна роль гендерних акцентів у прозі Дари Корній особливо очевидна при зіставленні з творчістю її зарубіжних письменниць-сучасниць, зокрема, коли йдеться про інтер-

претацію легендарно-міфологічного матеріалу (скажімо, у «Щоденнику Мавки» і повісті росіянки Фаїни Гримберг «Мавка» 2001 р. [детальніше див.: 2]).

Як переможниця монстра героїня оповідання «Муза плакала» перебирає на себе роль античного Тезея. У корпусі літературної мінотавріани подібні трансформації є, хоча закономірно частіше функціонально поєднуються в інтерпретаціях іпостасі чудовиська і героя-чоловіка (у творах «Ген» С. Павлоу, «Оце ілюзія. Ніхто не виходив...» Ю. Богданової, «Розмова з Мінотавром» Л. Шевякова та ін.). Водночас «злиті» в одній людині (у людині взагалі) образи Мінотавра, Тезея та навіть Аріадни в пелевінському «Шоломі жаху...»; поєднані іпостасі Тезея й Аріадни в образі Тиссії з оповідання «Ніч Мінотавра» О. Кожевникова.

Зауважимо, що перемозі над Мінотавром жінці в оповіданні Дари Корній сприяє «нетиповість» її поведінки щодо класичного зразка стосунків із чоловіком: героїня тут звільняється від пут колишніх стосунків і вбитого кохання (читай: правил патріархального канону), не пробачаючи персонажа за вчинені їй колись страждання (героїня войовнича, активна, прагне справедливості, у певному сенсі вона анти-Муза). Отже, у тексті «Музи...» зникає такий складник міфу про Мінотавра як «нить Аріадни». Тим часом у практиці мінотавріани ХХ–ХХІ ст. міфологема «нить Аріадни» частіше декодується типово: в романі С. Павлоу «Ген» – це любов наша і до нас, у новелі Є. Бісс «Втеча від мінотавра» – це любов до нас і наше до неї прагнення; нарешті, пригадаймо слова Корнеєва-старшого з роману Н. Солнцевої «Московський лабіринт Мінотавра»: «Я знаю, що таке нить Аріадни... Це нить любові» [12, с. 378].

Прикметно, що полюси бінарної опозиції минулого – сучасного героїні (або ж у глобальному сенсі – давнього часу людства та його теперішнього) в оповіданні «Муза плакала» виконують ту ж роль, що й полюси опозиції реального – ірреального в пізніших містичних романах письменниці. Минуле виявляється для героїні ірреальним тому, що є не дієвим у поточний конкретний момент часу. Більш того, в минулому (в патріархальному каноні) героїня метафорично помирає від страждання як звичайна жінка – складова чоловічого світу («Я стояла і дивилася, як довкола мене помирає цілий світ... а в душу заповзає темрява. [...] І тоді я вмираю» [9, с. 114]), щоб відродитися в новій якості – жінкою, частиною світу якої вже стає чоловік (порівняймо зі словами з «Тої, що померла влітку»: «Перед очима гойдався Всесвіт... Він помирав. [...] Вона помирає без слів» [10]). Фактично саме таку сюжетну лінію душевного відродження героїні розвинуто в романі «Щоденник Мавки».

Діаметральна протилежність складових названого двосвіту неодноразово підкреслена в аналізованому оповіданні рядом різнорівневих категорій. Так, просування героїні до самостійного повноцінного життя прописане, зокрема, через зростання її самооцінки. Якщо закохана колись жінка була «маленькою мурашкою на шляху геніальності» художника-чоловіка [9, с. 113], то в теперішньому – переможницею в двобої з ним (із «Голіафом» [9, с. 122]) стає вона. Як видно, змінюється й загальна тональність існування героїні:

Муза стає воїтелькою і, як було сказано вище, – анти-Музою. Крім того, у плані специфіки змальованих взаємин чоловіка і жінки фіксуємо спорідненість характеру героїнь «Муза плакала» й оповідання норвежця Кнута Гамсуна «Переможниця».

Жінка в оповіданні «Муза плакала» виходить у власний новий світ для боротьби за себе і своє щастя, і в романістиці Дари Корній ця боротьба реалізується, зокрема, за чоловіка як уже за частину світу героїні, де творець – вона. Чоловіка метагероїня письменниці може рятувати як слабшого (у «Гонихмарнику», написаних у співавторстві з Талою Владмировою – але з незаперечним домінуванням частки Дари Корній [4, с. 23–24] – «Крилах кольору хмар» і «Зозулятах зими»), своєрідно вивчати його світ (метафорично – у «Зворотному боці світла», «Зворотному боці темряви», «Зворотному боці сутіні») або знаходити як відносно рівного собі (у «Щоденнику Мавки»). Незвичайність образу метагероїні найчастіше підкреслена її незвичайними снами, в яких акцентується її обраність, а також польотами уві сні як переходом з одного світу в інший (Аліна в «Гонихмарнику», Птаха в «Зворотному боці світла»), її творчою обдарованістю, потягом до прекрасного (Аліна в «Гонихмарнику» – художник, так само Руслана в «Зозулятах зими» захоплюється фентезі-малярством, Магда-Мавка в «Щоденнику Мавки» – письменниця тощо) – і в оповіданні «Муза плакала» заявлено саме таку конституцію оповідачки (на перший план тут виходить музика, що сповнює її життя, – Шопена [9, с. 111], Баха [9, с. 112], Вівальді [9, с. 120]).

Нарешті, важливо, що в тексті обговорюваного оповідання чітко відзначена така специфічна риса метагероїні романів Дари Корній, як крилатість [5, с. 63–65]; це знак духовної піднесеності героїні творів, її певної вищості й обраності. Так, сила очей колишнього коханого оповідачки вабить і лякає її: «Там чистота й наївність межують із небезпеками впіймати зустрічний вітер, який ламає, потрощить крила, і тоді... А тоді можна й не вижити» [9, с. 111]. Коментуючи свій портрет, героїня відзначає: «Здається на мить, що ця прекрасна жінка ширяє між зорями, які миготять у неї за спиною» [9, с. 120]; в іншому місці тексту читаємо: «Нижній літній вітерець розкуйовджує моє тепер руде волосся, і воно стає, мов крило птаха. Майже як на картині. Але я тепер навчилася літати» [9, с. 122]; більш того, навіть кохання жінки «...літало попід хмарами й було вище неба» [9, с. 113]. Невипадково бачиться в оповіданні й фраза колишнього коханого героїні: «Це ти давала мені крила» [9, с. 121]; доречно пригадати тут образ крилатого Мамає з «Щоденника Мавки», намальованого окриленим почуттям до Магдалени героєм цього роману.

Навіть називання героїні Музою в аналізованому творі, слово «ангел» у звертанні персонажа до неї [9, с. 118; 9, с. 120] змушують пригадати, що в містичному любовному романі Дари Корній іпостась жінки специфічно відзначена «ангелоподібністю» (крім очевидних випадків у романах письменниці, це Аліна в «Гонихмарнику», Оксана в «Тому, що ти є», Зоряна в «Зірці для тебе», Магда-Мавка в «Щоденнику Мавки»).

Як видно, в контексті запропонованого розгляду оповідання «Муза плакала» в системній єдності з романістикою Дари Корній окремі деталі, лексичні акценти в творі отримують повніший, глобальний смисл, і весь твір у результаті звучить як певно концентрована мистецька декларація письменниці з позначеними специфічними рисами художньої еволюції

її майбутньої великої прози. Також очевидно стає органічна включеність малої прози в цілісну ідейно-образну канву метароману Дари Корній, і найбільш перспективним бачиться подальше студювання її прози саме як єдиного тексту в плані розгортання його внутрішньої логіки і в компаративному аспекті.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бісс Є. Втеча від мінотавра / Єва Бісс // Бісс Є. Втеча від мінотавра : [новели]. – К. : Факт, 2007. – С. 144–166.
2. Гурдуз А. І. «Лісова пісня» Лесі Українки як образно-сюжетна матриця українсько-російської «жіночої прози» початку ХХІ століття / А. І. Гурдуз // Наукові праці : наук.-метод. журнал. – Сер. : Філологія. Літературознавство. – Миколаїв : Чорномор. держ. ун-т ім. Петра Могили, 2015. – Вип. 247. – Т. 259. – С. 29–34.
3. Гурдуз А. І. Літературна мінотавріана ХХ – початку ХХІ ст. / А. І. Гурдуз // Зарубіжна література в школах України. – 2009. – № 1. – С. 13–17; № 6. – С. 51–56.
4. Гурдуз А. І. «Крила кольору хмар» Дари Корній і Тали Владмирової: проблеми традиції й новаторства в романі / А. І. Гурдуз // Літератури світу: поетика, ментальність і духовність : [зб. наук. пр. ; гол. ред. С. І. Ковпик]. – Кривий Ріг : ДВНЗ «Криворізький національний університет», 2015. – Вип. 6. – С. 19–28.
5. Гурдуз А. І. Метагероїня романів Дари Корній / А. І. Гурдуз // Науковий вісник Миколаївського національного університету імені В. О. Сухомлинського. – Філологічні науки : (літературознавство) : [зб. наук. пр. / за ред. О. С. Філатової]. – Миколаїв : МНУ ім. В. О. Сухомлинського, 2015. – Жовтень. – Вип. 2 (16). – С. 61–67.
6. Гурдуз А. І. Міжкультурний діалог як проблема українського фентезі ХХІ століття / А. І. Гурдуз // Науковий вісник Миколаївського державного університету імені В. О. Сухомлинського. – Сер. : Філологічні науки : (літературознавство) / [зб. наук. пр. / гол. ред. В. Д. Будак, гол. ред. сер. О. С. Філатова]. – Миколаїв : МНУ ім. В. О. Сухомлинського, 2014. – Вип. 4.14 (111). – С. 63–69.
7. Гурдуз А. І. Міфопоетика роману Дари Корній «Щоденник Мавки» / А. І. Гурдуз // Studia methodologica : зб. наук. праць пам'яті д-ра філол. наук, проф., акад. Академії ВШ України Р. Гром'яка (1937–2014) / Тернопіл. нац. пед. ун-т імені В. Гнатюка. – Тернопіль : Наук.-ред. відділ ТНПУ ім. В. Гнатюка, 2015. – Вип. 40. – С. 307–312.
8. Гурдуз А. Роман Дари Корній «Гонимарник»: місце в мистецькому контексті з погляду традиції й новаторства / А. Гурдуз // Українознавчий альманах / [ред. кол. : М. І. Обушний (відп. ред.) та ін.]. – К., Мелітополь. – 2012. – Вип. 9. – С. 229–235.
9. Корній Д. Муза плакала / Дара Корній // Львів. Кава. Любов : [зб. / уклад. і передм. Н. Нікалео]. – Харків : Книжковий клуб «Клуб сімейного дозвілля», 2015. – С. 110–122.
10. Корній Д. Та, що померла влітку [Електронний ресурс] / Дара Корній // Гоголівська академія. – 2009. – 22 вересня. – Режим доступу : <http://gak.com.ua/creatives/1/18025>.
11. Пелевін В. О. Шлем ужаса : Миф о Тесее и Минотавре / В. О. Пелевін. – М. : Эксмо, 2010. – 224 с.
12. Солнцева Н. Московский лабиринт Минотавра : [роман] / Н. Солнцева. – М. : Эксмо, 2007. – 384 с.

А. И. Гурдуз,

Николаевский национальный университет имени В. А. Сухомлинского, г. Николаев, Украина

БОЛЬШАЯ ПЕРСПЕКТИВА МАЛОЙ ПРОЗЫ ДАРЫ КОРНИЙ: МИФОПОЭТИЧЕСКИЙ АСПЕКТ

Важный для постижения внутренней логики и психологии творчества Дары Корний переход от малой прозы к романной форме остаётся неосвоенным, в то время как очевидна весомость отдельных рассказов в перспективе последующей романистики автора. В статье впервые комплексно анализируем неисследованный рассказ «Муза плакала» как своеобразную художественную декларацию писательницы, где заложены ключевые для её гендерно ориентированного (романного) творчества проблемно-тематические и мифопоэтические акценты. Определяющими при такой постановке вопроса становятся, приобретая глобальное звучание в контексте художественной эволюции автора, положения а) отхода от классической (античной) мифологической традиции к комбинированной мифологии авторского типа с осязаемой долей «львовского текста»; б) изображения жизни-противостояния героини-художника в условиях реально-ирреального двоемирия; в) высвобождения героини из патриархального канона (как метафорической смерти на руинах старого мира) и стремления к становлению в собственном мире; при этом борьба женщины в рассказе «Муза плакала» за себя перерастает в романах в спасение мужщины как части уже собственно «женского» мира; г) специфической «крылатости» героини (метагероини) писательницы.

Ключевые слова: мифопоэтика; комбинаторика; женская проза; канон; интерпретация; метагероиня; гендерный акцент.

A. Gurduz,

V. O. Sukhomlynsky Mykolaiv National University, Mykolaiv, Ukraine

THE BIG PERSPECTIVE OF DARA KORNIY'S SHORT PROSE: MYTHOPOETIC ASPECT

The psychology of art remains a controversial and poorly studied area of literary criticism. The intensive myth-making in Ukrainian literature of the XXI century is a harmonious component of global trends and is connected with the changing psychology

of a new era writer. This article is created, thus, in the riverbed of actual literary issues. Its subject is the specifics of Dara Korniy's transition from short prose genres to the novel and their relationship. This transition is important for the understanding of the author's works logics, but remained unlighted, though the importance of some stories in the perspective of the writer's creative activity is obvious. Multilevel comparative analysis of «The Muse cried» and Dara Korniy's novels is carried on with the help of comparative, mythopoetic and hermeneutic methodology. The purpose of the article is to analyze this work for the first time as an artistic declaration with additional attention given to the key thematic and mythopoetic accents characteristic of the writer's gender-oriented creative activity. The research proved Korniy's departure from the classical mythological tradition to the combined self-created mythology; the representation of her heroine's life as a confrontation within the context of both real and unreal worlds; the heroine's liberation from the Patriarchal Canon and the longing for self-formation within her own world; the specific «winged» existence of the writer's metaheroine. It is reasonable to use some ideas of this research in the further study of Korniy's prose as a single text in the case of its internal logics deployment.

Key words: *mythopoetics; combinatorial principle; female prose; canon; interpretation; metaheroine; gender accent.*